

— Боже, Господи! Ами, че това момче не можа ли да се обади, че е отъ вашитѣ бе? Тю! Не знаяхъ, казвамъ ти, не знаяхъ, че е вашъ човѣкъ. О, че мога ли да мина отъ тебе азъ!

И бай Трифко си спомни за записа къмъ прошенеписеца, който три пѣти бѣше промѣнявалъ, одума се и тържествено се закле, че въ деня на избора за тѣхнитѣ ще гласува.

Два дена преди избора мина околийскиятъ началникъ и каза направо на кмета, да му доведе опозиционеритѣ. Доведе между другитѣ и Трифка.

— Ти си билъ отъ опозицията? Вѣрно ли е?

— Азъ? изуми се Трифко. Възможно ли е това, господинъ началникъ? Всѣкога съмъ билъ съ правителството.

— Значи, когато бѣхме въ опозиция не си ни поддържалъ?

Трифко се обърна и се помъчи да обясни, какъ всѣкога е билъ съ всѣко правителство и при все туй не е билъ противъ тѣхната партия, но началникътъ го извади отъ затруднението.

— Миналото — минало; сега ще поддържашъ, че мисли: и ти и цѣлото село никаква помощъ не ще видите, а ще бждете предъ очитѣ ми като дяволи!

— Спокоенъ бжди, господинъ началникъ, мене думата ми е — дума: азъ, синоветѣ, роднинитѣ, комшиитѣ — отъ мене ги искай. Казано — свършено!

Срещу избора попътъ, който минаваше тайно за партизанинъ на друга една партия, сгълча Трифка:

— Трифоне! Хемъ чувамъ, че се дѣлишъ отъ хората — а! Уплашилъ си се отъ началника и си обещалъ да го поддържашъ. Че нали сме ужъ една партия и въ нашето бюро те избираха лани, а сега изневѣржавашъ ли?

Трифко загледа попа очудено, като че искаше да му каже, какъ си допуща подобно оскърбление къмъ убежденията му и смѣло заяви:

— Азъ да се отдѣля! Тази глава ще падне, че тогава ще се отдѣля отъ хората!

— Тѣй, отвърна попътъ.

— Тѣй — разбира се! Енергично повтори бай Трифко и усѣти, че му олекна на душата, като че се очисти отъ единъ грѣхъ, като разбра, че отчето се убеди въ думитѣ му.

*

На другия день бай Трифко вземаше отъ всичкитѣ бюлетени и самодоволно се смѣеше на забележкитѣ на агитаторитѣ.

— Вземайотъ всѣкиго, бай Трифко, но коя бюлетина ще пуснешъ, ти самъ си знаешъ.